

- beluga -

de Joan Nave

Índex

Què és Escolarts.....	3
L'autor.....	4
Sinopsi de l'obra	5
Justificació artística i educativa	6
Escena 1. Moniatos de Nord-Amèrica	10
Escena 2. Laia diu	12
Escena 3. Tots riuen	15
Escena 4. Demà ja faré cara de cabra	18
Escena 5. Jo no jugue als pokémons	22
Escena 6. Senyo, tu eres vegana?	24
Escena 7. Somnis i malsons	28
Escena 8. Disculpes des del replanell de l'escala	30
Escena 8. Cloenda del debat	32

1. QUÈ ÉS ESCOLARTS?

ESCOLARTS

És un programa didàctic impulsat per la Direcció General d'Innovació i Inclusió Educativa que agrupa quatre modalitats de projectes en què conflueixen els objectius comunicatius i els de l'expressió artística, amb la finalitat de promoure experiències educatives a través de la música, la ràdio, el teatre i la dansa.

Escolarts promou l'ús del valencià als centres educatius en connexió amb el desenvolupament de l'expressió artística, atés que les arts potencien vies de transformació educativa que milloren l'adquisició de competències, aporten elements emocionals i de vincle i afavoreixen aprenentatges interdisciplinaris que atenen la diversitat i fomenten la inclusió.

L'ESCOLA FA TEATRE

És un projecte educatiu lligat a la dinamització del plurilingüisme i al desenvolupament de l'expressió artística, més concretament, al foment de l'art dramàtic i la representació d'obres teatrals.

La Conselleria d'Educació, Universitats i Ocupació ha posat a disposició dels centres inscrits quatre obres creades per persones professionals de la dramaturgia.

El treball dels centres inscrits consistirà en la lectura, preparació i representació d'almenys una d'aquestes quatre obres al llarg del curs 2023-24.

2. L'AUTOR

Joan Nave (Benissa, 1978) és actor, dramaturg i llicenciat en Filologia Catalana. Combina la seua tasca teatral, que desenvolupa en la companyia Esclafit Teatre, de la qual n'és el fundador, amb la formativa.

Durant els anys d'universitat, va interpretar diversos textos en l'Aula de Teatre Universitari d'Alacant (dirigida per Tomàs Mestre).

En l'àmbit de la interpretació actoral i la dramaturgia ha rebut diversos premis: I Premi al Millor Actor en el Certamen Teatral de Mislata (2011); Premi al Millor Actor en el Certamen Alacant a escena (2011; premis per la seua interpretació en l'obra *Tres Tristos Traumes*, de Pasqual Alapont (Saineters), amb direcció de Tomàs Mestre; premi Evarist Garcia d'escriptura teatral de la Diputació d'Alacant (any 2013) amb l'obra *La*

cançó del terrisser, dirigida per Joanmi Reig.

Des de 2007 fins a 2015, ha participat en nombrosos muntatges teatrals de la companyia Saineters (Alacant) *Pare vosté la burra, el mus... si cal*, de Felip Melià (dirigida per Andrés Vinaches, 2009), *Veü de dona*, de Carles Cortés (adaptació i direcció de Tomàs Mestre, 2009), *Tres Tristos Traumes*, de Pasqual Alapont (dirigida per Tomàs Mestre, 2011), *Deixa'm que et deixe*, de Joan-Lluís Moreno i Tomàs Mestre (dirigida per T.Mestre, 2012), *Mandíbula Afilada*, de Carles Alberola (dirigida per T. Mestre, 2013), *La cançó del terrisser* (dirigida per Joanmi Reig) Text de Joan Nave, Premi Evarist Garcia d'escriptura de teatre en valencià, Diput. D'Alacant, 2013), *Miles Gloriosus* (dirigida per T. Mestre, 2014).

L'any 2015 funda Esclafit Teatre. En el marc d'aquesta companyia ha escrit, dirigit i, en alguns casos, interpretat els següents textos: *Quan ningú mira* (2015), Finalista del Premi de literatura de la Vila d'Altea 2017 (juntament amb Emma López), *Joanot* (2016), *@Rita_trobador* (2017), *Shoes* (2018), *Totes les llavors del món* (2020).

L'any 2017, va escriure i interpretar, per a la companyia Gent que crida, el text *Amb les mans plenes de crits*, espectacle de teatre i música que reivindicava la visibilització de les dones represaliades durant la Guerra Civil.

Durant la tardor del 2020 estrena una versió de *El verí del teatre* de Rodolf Sirera i dirigida per Tomàs Mestre.

En el cinema o la publicitat, ha participat en curts i spots promocionals. L'any 2017, va protagonitzar la pel·lícula *La ausència*, dirigida per Juan Torres.

Imparteix tallers per *Perdre la por de parlar en públic* en la UA, UV i en l'àmbit privat.

Textos propis no estrenats:

- El formulari
- Per què somriu Connie da Souza
- No descansarà la veu urgent (encàrrec de l'Acadèmia Valenciana de la llengua per celebrar el 6é centenari de la mort de Sant Vicent Ferrer)

(Font: <https://aveet.eu/nave-joan/>)

3. SINOPSI

"A Feliu li agraden tant els animals, que se'ls emportaria tots a casa. Però, i si fora al revés? I si nosaltres fórem les espècies capturades per a ser exhibides?"

BELUGA és una comèdia breu de Joan Nave pensada perquè els/les mestres tinguen l'oportunitat de debatre a l'escola la qüestió de la nostra relació amb els animals.

Un text teatral que fa reflexionar amb molt d'humor sobre els nostres comportaments amb les altres espècies que habiten la boleta del món.

Se'ls pot demanar a l'alumnat que siguen responsables amb el món animal ja a eixa edat? Parlem-ne, amb el cor obert i la rialla preparada.

A més a més, com un cuquet que rosega a poc a poc per baix de terra, hi ha les qüestions de les habilitats emocionals, la responsabilitat afectiva i la igualtat.

4. JUSTIFICACIÓ ARTÍSTICA I EDUCATIVA

1. En **BELUGA** els adults tenen una presència actoral en les dues primeres escenes que van cedint a mesura que entra la 3a. Aquesta qüestió és deliberada, ja que pense que l'alumnat se sentirà menys exposat emocionalment al fet d'exhibir el resultat d'un treball artístic si el centre escolar té la intenció d'exhibir-la. Si un/a alumne/a veu que els adults de referència també s'exposen, i que, damunt, s'exposen primer, se solen sentir animats/ades a entregar-se a l'experiència del FER i del SER.
2. Amb tot, recomane que el professorat que la duga a terme amb el seu alumnat contemple la possibilitat de sotmetre a votació entre els xiquets i xiquetes el fet d'exhibir-ne el resultat. La representació de Nadal o de fi de curs ha esdevingut tradicionalment un costum i una exigència que la pedagogia teatral actual s'ha encarregat de revisar afi de posar el focus de l'acció artísticoeducativa més en el procés que no pas en el resultat. Per a l'alumnat, serà tan gratificant (o més) este procés si no es dona per fet que la resta de classes, els pares, i tota la comunitat educativa haurà de veure sí o sí allò que ells han treballat en l'àmbit protegit de l'aula o els assajos. D'ací, la intenció de col·locar més adults que xiquets en les primeres dues escenes.
3. L'obra pretén involucrar els xiquets dels últims cursos de Primària en el debat sobre la relació i el tracte que hem creat en aquesta societat amb els animals. He intentat que aparegueren les postures i actituds més habituals vers el món animal perquè l'obra genere també l'oportunitat de mirar tots els factors que elaboren els diversos punts de vista. D'alguna manera, l'obra és el pretext per obrir el debat, i no només entre l'alumnat, sinó també entre professorat i famílies.

4. Vos anime que useu el text al vostre plaer, a les vostres necessitats: que siguin les circumstàncies pròpies de l'aula les que marquen la pauta, per la quantitat d'alumnat, per la procedència o els impulsos participatius que tinguen. És un text amb protagonistes i amb secundaris. Animeu el vostre alumnat perquè siguin diversos xiquets/etes els qui li donen vida per torns als personatges més presents (Feliu i Laia). Hi ha personatges que parlen una sola vegada i altres estan en tot el text, com ara FELIU, per exemple. Poseu a un xiqueta en compte de FELIU, si voleu. Canvieu-li el nom. No hi ha massa marques de gènere (per no dir-ne quasi cap). Que l'interpreten diversos/es alumnes. El que sí que hi ha és diversos tipus de creences, actituds i valors respecte dels animals en captivitat; aquestes diverses maneres d'atendre el debat, això sí, sovint venen donades per l'edat del personatge, però no sempre. Sentiu-vos lliures de canviar el nom i el gènere de cada personatge. Feu-la vostra.

I quant a les edats, no patiu: els dos iaies els pot fer qualsevol mestre/a, sense caldre tirar mà dels tòpics de "fer de iaio".

Amb tot, no descarteu involucrar les famílies en el procés: podeu tenir moltes bones sorpreses.

Pensem que les actituds de respecte envers els altres éssers sobretotes treballen en l'àmbit familiar: estaria molt bé que el debat que proposa **Beluga** no es quedara reduït al context escolar.

5. L'esquema habitual de la ficció (novel·lística, cinematogràfica, teatral) inclou sovint un **conflicte** sobre el qual descansen i avancen els esdeveniments. Però, de la mateixa manera que hi ha *cinema d'observació*, per exemple, sense conflictes, la proposta dramàtica de BELUGA no presenta un conflicte de grans magnituds literàries, sinó que opta per desplegar el panorama extens i ampli d'arguments que

conformen d'un debat cada vegada més habitual: el de la nostrarelació amb la resta d'éssers vius.

6. **Beluga** està pensada perquè es pugui treballar d'una manera ben senzilla, amb tres espais escènics: a un costat, la taula, on es menja a cal pare. A l'altre costat oposat, el sofà de ca la mare. I enmig i més pròxim al públic, hi ha l'espai dels somnis i les telefonades.
7. Vos anime que els actors/alumnes/profes no desapareguen d'escena, sinó que es queden a les fosques en l'escenari, semi immòbils, quan s'està representant una escena que no els involucra. És la llum (o la conversa que està en cada moment activa, si no es disposa de llums) la que determina on està el focus d'atenció.
8. Que la gaudiu. Que no vos sàpiga malament incidir en l'element humorístic del text. De fet, l'humor és també una bona manera de parlar de temes seriosos. Esta obra es pot treballar com una *sitcom*, per exemple. O des del punt de vista que vos nasca del cor. Està escrita amb la intenció de participar d'un moviment global d'augment de la consciència i de la responsabilitat vers totes les formes de vida.

Al professorat que eduqueu en el respecte cap a totes les formes de vida.

*Al meu fill, tot confiant que mai engabie, lligue amb una cadena
o recloga en una peixera cap ésser viu.*

Joan Nave

Escena 1: MONIATOS DE NORD-AMÈRICA.

Espai: Casa del pare de FELIU (cuina). 8'15h del matí

Personatges:

FELIU (11 anys),

EDUARD (el pare de FELIU , 44),

MARIA (la iaia de FELIU, 70),

LAIA (la cosineta de FELIU , 12).

(FELIU, la cosina, son pare i la seua iaia estan desdejunant a la cuina abans d'anar a escola)

MARIA: (a FELIU) rei, fas una cara de son que no t'aclareixes...

FELIU: iaia, estic torrat...

EDUARD: clar... Si et gites quan jo et dic 'ves a dormir' i no et quedares llegint còmics...

LAIA: que sapiguen que es queda veient *Youtube* al mòbil.

FELIU: què dius? jo no tinc mòbil...!

MARIA: beu-te la llet o faràs tard a escola.

EDUARD: no tens mòbil però tens tauleta, que per al cas és el mateix...

LAIA: o siga, que reconeixes que sí que et quedes veient vídeos...

FELIU: la necessite per a fer els deures.

LAIA: sí, *ha!* els deures...

EDUARD: veus vídeos?

MARIA: vídeos? Vídeos de què?

LAIA: ell sabrà. Vídeos de gent pegant-se bacs amb el patinet. O de ianquis fent el moniato pel carrer i espantant les persones.

MARIA: moniatos nord-americanos?

EDUARD: moniatos n'hi ha en tots els països, mare.

MARIA: Aaaah no!! Això sí que no! Com els moniatos del País Valencià, cap! Ma tia feia uns pastissets de moniato que allò era cosa divina!

FELIU: (a LAIA) i tu?

LAIA: Jo, què?

FELIU: a tu què et passa? Tu vius ací a casa com per a saber-ho tot?

EDUARD: FELIU, no li parles així a la teua cosina. I beu-te la llet!

FELIU: Veig vídeos de belugues i dofins. Res més.

LAIA: Animals que estan acostumats a recórrer la mar sencera, -les belugues, concretament, l'Àrtic-, empresonats en piscines... Xica, preciós!

MARIA: FELIU , la llet, va! (a LAIA) I tu, no punxes el xiquet.

LAIA: (*burlant-se'n*) oi... el xiquet xicotet, oi oi oi, que veu vídeos de belugues en patinet espantant moniatos americans... oi...

FELIU: i tu no tens casa?

EDUARD: FELIU !!

LAIA: la *iaia* també és la meua iaia. És ella la que em diu que baixi a esmorzar. No necessite el teu permís, *dofinet*...

MARIA: Quina fartera...Tots els dies la mateixa guitza. Demà no m'alçaré del llit fins que vos n'hageu anat tots. O millor, agafaré la maleta i me n'aniré pel món.

EDUARD: mare... no et poses al nivell dels xiquets.

LAIA: ostres, és tardíssim!

EDUARD: puja a ta casa i dis-li a ta mare que te'n vens amb nosaltres a escola.

FELIU: no cal, a ella li agrada anar a peu...

LAIA: no, *pirata*, hui me'n vaig amb tu, que jo sé que no pots viure sense mi.

FELIU: *cotorra*...

LAIA: puge a agafar la motxilla. Ara vinc, *pirata*.

MARIA: tots els dies enganxats del monyo... La maleta, faré la maleta i no tornaré mai més...

FELIU: pare, ho diu de broma, veritat?

EDUARD: a qui et refereixes, a la teua cosina sobre els dofins, o a la iaia quan amenaça amb fugir-se?

FELIU: (*Beu llet*) A les dues? (*es tira un rot*)

MARIA: (*espantant-se del rot*) El dia que em farte voreu...

Escena 2: LAIA DIU

Espai: Casa de la mare de FELIU . 17'30 de la vesprada (sofà)

Personatges:

FELIU (11 anys),

CLÀUDIA (la mare de FELIU, 39 anys)

ROC (el iaio de FELIU i pare de CLÀUDIA, 77 anys)

(FELIU s'estira amb un còmic i ocupa tots els coixins del sofà)

ROC: ei, senyor marquès, fes lloc, que no vius sol.

CLÀUDIA: com ha anat hui l'escola, fill?

(Silenci)

FELIU: (s'asseu bé) com?

CLÀUDIA: que com ha anat el dia?

FELIU: ah, bé, sí, bé...

ROC: mmm, no m'ho crec.

FELIU: és veritat, ha anat tot bé.

CLÀUDIA: et veig pensatiu, FELIU.

ROC: "pájaro que no canta algo tiene en la garganta..."

FELIU: com?

CLÀUDIA: que el iaio també pensa que et passa alguna cosa.

ROC: alguna? Dos com a mínim... Li agradarà alguna xicona.

CLÀUDIA: pare, fes el favor.

FELIU: estic bé, de veres.

CLÀUDIA: et veig pensatiu. (Pausa) Tot bé ahir a cal pare?

FELIU: a cal pare, bé. Com sempre.

CLÀUDIA: i, aleshores? D'on ve eixa cara de pomes agres? Saps que pots confiar en mi, veritat?

ROC: Sí, està morrut, es veu a una hora de camí.

CLÀUDIA: pare...

FELIU: LAIA diu que els dofins i les belugues de l'Aquari pateixen.

CLÀUDIA: ahà. I tu què en penses?

ROC: l'animal allí està ben cuidat i no li falta de res. I bona cosa de gent que va a vore'ls. Mare, pescaran els bitllets a gavelles...

CLÀUDIA: i tu què opines, FELIU?

FELIU: LAIA diu que estan acostumats a viure en la mar, i que a l'Aquari pateixen.

CLÀUDIA: i si ho penses bé, té raó?

ROC: els animals estan per baix nostre, que per això nosaltres som persones i no ells. *(es tira un pet)*

FELIU: *(riu)* rasca!

CLÀUDIA: pare...

ROC: collons, no puc dir res hui...

FELIU: doncs jo seré fotògraf per a treballar a l'Aquari i tenir-los ben a prop.

ROC: *(a la seua)* tu? Tu fes-te notari, que eixos guanyen diners a cabassos.

CLÀUDIA: Fotògraf? Molt bé. Ho acabes de decidir?

FELIU: sí, ja està decidit.

CLÀUDIA: si a tu et fa feliç, a mi em sembla bé.

ROC: *(parla sol)* o futbolista! Eixos, eixos sí que viuen bé...

FELIU: *(a sa mare)* podré estar amb els dofins, amb els lleons marins, els pingüins, les belugues i les orques, i fer-los fotos.

CLÀUDIA: no és una mala idea.

ROC: futbolista! Però tu, del València! *(s'alça, parla per a ell mateix)* Carrete, Arias, Tendillo i Botubot *(fluixet, i se'n va cap al vàter)* Quina gran defensa tenia el València l'any 80... *(ix)*

CLÀUDIA: i tu creus que treballant de fotògraf serà suficient perquè eixos animals estiguen bé?

(Silenci)

FELIU: clar! O veterinari! Sí, millor veterinari. Jo de vegades em quede mirant la beluga quan anem amb el col·le, i m'hi estaria hores i hores. Em flipa, mare: jo crec que ens comprén als humans quan li parlem. I jo la veig contenta. Si fórem rics, jo tindria una beluga en una piscina gegant. Tu saps que poden viure fins a 60 anys?

ROC: *(des del vàter)* Mira, i jo, 70, de moment. I estic com un bou! *(es tira un altre pet)*

CLÀUDIA: *(respira, preocupada)* Ja, però...

FELIU: i tu què opines, mare?

CLÀUDIA: qui, jo?

FELIU: sí, clar.

CLÀUDIA: bé, jo crec que el que diré ara no t'agradarà massa.

FELIU: tranquil·la, mare. Saps que pots confiar en mi, veritat?

CLÀUDIA: *(somriu)* tu saps que jo mire molts documentals.

FELIU: *sip.*

CLÀUDIA: molts més que pel·lícules.

FELIU: *sip.*

CLÀUDIA: i saps que eixos documentals solen ser d'investigació i que fan saber i pensar a les persones.

FELIU: *(es fa l'adult)* Ahà.

CLÀUDIA: doncs no t'agradaria vore el que he vist en dos documentals: un conta d'on provenen i com són capturats la major part dels dofins que arriben als dofinaris del món.

FELIU: mmmm, per la cara que fas crec que no vull saber-ho.

CLÀUDIA: i l'altre conta com viuen els dofins, les orques i les belugues en la nostra cultura.

FELIU: me'n vaig a la meua habitació a llegir.

CLÀUDIA: ja t'he dit que no t'agradaria el que anava a dir-te.

FELIU: esta setmana, entre LAIA i tu...

CLÀUDIA: FELIU ...

FELIU: *(se'n va tapant-se les orelles)* la maleta, faré la maleta i no tornaré mai més...

CLÀUDIA: FELIU!

ROC: *(eixint)* I el xiquet?

CLÀUDIA: té una petita crisi, pare.

ROC: tu apunta'l a futbol, i voràs.

Escena 3: TOTS RIUEN

Espai: la classe de FELIU. 11h del matí

Personatges:

FINI, la mestra: (30 anys)

La classe (entre 10 11 anys): Júlia, Jenny, Leo, Judit, Pau, Lluna, Maria, Hassan, Gerard, Martí, Emma, Joan, Aina, Sergi, Jonathan, Hao, Bruno, Alba, Carla, FELIU

(al principi de la classe de C. Naturals de dimecres. La mestra i tot l'alumnat estan drets, enmig l'escenari)

FINI, la mestra: bé, d'acord, escolteu-me. Hola? Feu-me cas, per favor: hem perdut quasi tota l'hora de classe buscant on pondre l'ou, però per fi ens han dit que podíem estar ací, al teatre. Com que hui estan reparant la calefacció de l'aula, venim al saló d'actes a fer la classe.

JÚLIA: no hi ha cadires!

JENNY: quin rotllo!

FINI, la mestra: Estarem un quart d'hora, però bo serà. A vore, valoreu el fet que tinguem un teatre dins l'escola: vos assegure que no tots els col·les en tenen un.

JÚLIA: no hi ha cadires!

LEO: farem teatre algun dia?

JÚLIA: no hi ha cadires!!!

FINI, la mestra: Júlia, t'he sentit la primera vegada.

JUDIT: i on seiem?

FINI, la mestra: al terra, sobre l'escenari, fem un rotgla.

PAU: al terra???

FINI, la mestra: exacte,estic segura que el vostre cul ho podrà suportar.

LLUNA: tinc fred...

MARIA: arrima't a la paret!

HASSAN: tinc fam...

MARIA: pega un bram!

(tots s'asseuen)

FINI, la mestra: bé, ahir va sonar el timbre tot just quan vos feia la pregunta sobre els llocs on podem vore animals salvatges/

GERARD: anirem enguany al zoo?

FINI, la mestra: la qüestió és que ja sabeu que, com deia ahir, "*tots els llocs on podem vore animals salvatges*" no són iguals.

MARTÍ: és de veres. Hi ha zoològics, aquaris, dofinaris

LLUNA: continue tenint fred...

JOAN: (*parla ràpid, com si no poguera parar*) el meu oncle viu a Tenerife, amb la seua dona que és canària, de Tenerife, clar, i quan vaig viatjar amb mon pare i ma mare l'any passat allí, ens van mostrar el Loro-Parque, que és un zoo no solament de lloros, clar, i hi havia un espectacle xulíssim de lloros, més *monos*...!

EMMA: però eren lloros o *monos*?

JOAN: i els lloros pareixien persones, feien cas de tot, ballaven, anaven amb bicicleta/

AINA: (*a Sergi*) mira, els lloros saben anar amb bicicleta i tu no!

SERGI: però jo t'he dit res a tu ara?

JOAN: i hi havia un lloro tot ple de coloretos que cantava *la macarena* i *bella ciao*/

BRUNO: *bella* què?

FINI, la mestra: (*agafant el control*) D'acord, d'acord, però, sabeu que també hi ha unes altres instal·lacions on els animals salvatges no són portats d'altres zoos o criats en captivitat, sí?

JONATHAN: a les granges!

BRUNO: i a les carnisseries!

MARTÍ: (*a Bruno*) no fa gràcia...

(*tots riuen, excepte Feliu, Hao i la mestra*)

HAO Li: ha dit salvatges!

FINI, la mestra: però què vos passa hui?

ALBA: estan queferosos perquè hui ve la nova d'anglés...

CARLA: o el nou! *Hà!*

FINI, la mestra: ja deia jo... Bé, el cas: de tots els llocs on podem trobar animals salvatges en captivitat, n'hi ha de dos tipus. Un ja l'hem dit: zoològics, aquaris, dofinaris...

JOAN: *i loroparques!*

FINI, la mestra: sí, Joan, i loroparques... *(Silenci)* I l'altre tipus? Algú els sap?
(Silenci) FELIU! Hui no dius res? El nostre especialista en animals no té res a dir?

FELIU: *(alçant els muscles)* ni idea...

HAO Li: *(en un consellet)* sí que ho saps, sigues valent.

FINI, la mestra: Hao, ho saps tu?

(Hao engul el cap entre els muscles)

ALBA: això dels buitres d'Hosca?

FINI, la mestra: *bingo*, els Centres de Recuperació: no tenen animals portats d'altres hàbitats només perquè sí. No hi ha espectacles i es dediquen a protegir, investigar i reintroduir els animals **DE** la zona **EN** la zona.

Quines diferències tenen amb un zoològic?

(sona el timbre)

HAO Li: *(a FELIU)* tu te la sabies, segur *(FELIU abaixa la vista)*

FINI, la mestra: bé, demà continuem el debat. Jo confie poder acabar esta conversa abans que la mar comence a bollir... *(Tots s'alcen i ixen de l'escenari)*

LLUNA: *(a MARIA)* Què ha dit de bollir la mar??

Escena 4: Demà ja faré cara de cabra

Espai: Casa del pare de FELIU (cuina). 8'15h del matí

Personatges: FELIU, EDUARD, MARIA, LAIA

(FELIU i la seua iaia paren taula. Son pare fa el sopar).

EDUARD: només falta l'ensalada. Li pose oli i sopem.

MARIA: esta setmana estem menjant més verdura que mai.

FELIU: (protesta) ensalada?

EDUARD: sip.

MARIA: dilluns, bleada.

FELIU: quin rotllo.

MARIA: dimarts, floricol d'eixa verda.

EDUARD: bròquil.

MARIA: això, bròquil. I hui, lletuga... Demà ja faré cara de cabra amb tant de verd, Eduard, fill.

EDUARD: a vore, no pense discutir pel menjar. Ja batalla prou amb els xicons a l'institut.

MARIA: home, no sé, una miqueta d'alegria enmig del plat.

FELIU: (li fa gràcia) clar... alegria, pare, alegria!

EDUARD: (li aboca tonyina i pernil a taquets a l'ensalada) així està bé d'alegria, o voleu riure més?

MARIA: (tancant-li l'ullet al nét) home, ara sí!

LAIA: (trau el cap per la porta) hola, família!

FELIU: la que faltava...

EDUARD: què dius, LAIA ?

MARIA: mira! (la besa) Has sopat?

LAIA: encara no, sope sola. Els pares han anat al cinema.

EDUARD: vols ensalada?

LAIA: no hi ha res més?

FELIU: alegria, molta.

LAIA: alegria... de vore'm, dofinet?

MARIA: si comenceu, em lleve l'espardenya.

EDUARD: et costiparàs, mare, si vas descalça. (*a la neboda*) Et quedes a sopar? He anat tallant i posant, i m'ha eixit ensalada per a tres mil persones.

MARIA: però hauràs de dir-li a ta mare que sopes ací, no?

LAIA: ja li ho he dit.

FELIU: abans de saber si te'n donariem?

LAIA: coses d'adults, *dofinet...*

FELIU: però si només tens mig any més que jo, *petarda*

EDUARD: FELIU!

MARIA: de veritat, quin poc gust de viure...

LAIA: escudelleu-me, que vinc desmaiada. (*A FELIU*) I tu, *pirata*, com vas amb les teues belugues?

FELIU: no pense parlar amb tu d'eixe tema.

EDUARD: tant com t'estima la teua cosina, FELIU ...

MARIA: això, això...

LAIA: (*burlant-se'n*) tant com jo t'estime, FELIU ...

FELIU: la maleta, farà la maleta i no tornaré mai més...

EDUARD: i on aniràs, fill?

MARIA: calla, calla, amb el fred que fa ara, i més de nit...

FELIU: (*contiu la broma, a son pare*) em farà veterinari i aniré pels aquaris i zoològics del món.

EDUARD: ah, bo, llavors te'n vas, però sense pressa. Encara has d'entrar a l'institut i fer la carrera.

LAIA: si et penses que eres un gran defensor dels animals, lleva-t'ho del cap: qui estima els animals no els vol vore tancats, ni separats de les seues camades, ni lluny del seu hàbitat.

FELIU: veges tu quin mal et fan a tu els zoològics...

EDUARD: sopem, per favor?

MARIA: sí, i callem, també. O canviem de tema.

LAIA: a mi, no m'han fet cap mal. Però si ja no queden quasi circs amb animals, per alguna cosa deu ser. Espavila, *dofinet*. Que estàs antiquat...

FELIU: tu parles molt, però la "platà" de verdura que estàs menjant-te té tonyina i pernil. Tant que dius dels altres, i tan defensora que eres, dels animals.

(*Silenci*)

LAIA: *(molesta)* de veres, jo no sé per què baixes a vore-vos... La maleta, faré la maleta i no tornaré mai més...

EDUARD: mira... una altra...

(Silenci)

LAIA: jo només dic una cosa/

FELIU: si en fora una només...

LAIA: *(a tots)* puc dir-la?

(EDUARD i MARIA assenteixen, resignats. FELIU diu que no, amb el cap).

LAIA: bé, en seran dos, de coses...

FELIU: veus!

EDUARD: parla, LAIA

LAIA: La primera: imaginem que s'inventara algun mecanisme amb què poguérem desxifrar què diuen, pensen i senten els animals que estan tancats a un zoològic o a un aquari. Ocells que no poden volar, peixos que naden en una basseta, lleopards que s'han de conformar amb uns pocs metres quadrats.

FELIU: amb eixe mecanisme també podríem saber què opina el teu gos de tu?

EDUARD: FELIU, calla.

LAIA: el meu Toby no tindria res roïn a dir de mi! A més, parlava d'animals salvatges. I a més, el que estic menjant-me mesclat en l'ensalada són animals de granja, criats per al consum humà.

MARIA: a vore, la tonyina no viu al corral...

EDUARD: mare, no ho empitjores.

MARIA: no he dit res, no he dit res.

LAIA: I la segona: imaginem també que es pegara la volta a la truita/

MARIA: esta xiqueta s'ha quedat amb fam!

LAIA: i que fórem els humans els qui fórem engabiats, obligats per una espècie "su-pe-ri-or" *(fa el gest de les cometes amb els dits)* a fer espectacles per a rebre menjar, separats de les nostres famílies i dels llocs on hem nascut.

Ens agradaria?

(Silenci etern)

FELIU: Depén a qui s'enduguen.

(Pausa).

LAIA: com?

FELIU: que depén a qui s'endugueren, m'agradaria o no.

LAIA: *(S'ha ofés)* me'n vaig a ma casa.

FELIU: amb el teu gos esclavitzat?

MARIA: mireu com vos ho dic: demà me'n baixo al Bingo, tot el dia.

EDUARD: LAIA, seu i acaba de sopar, per favor. El teu cosí no volia...

LAIA: no, me'n vaig a ma casa.

(LAIA se'n va. FELIU agafa el plat de la cosina i se'l posa davant. Son pare se'l queda mirant)

FELIU: què vols? Tinc fam... *(menja, com si res)*

EDUARD: *(disgustat)* no sé com tractaràs en el futur els animals del Planeta, però a les teues persones, fill, a dia de hui...

(Fosc)

Escena 5: Jo no jugue als pokémons

Espai: *Ca la mare*

Personatges: **EDUARD, CLÀUDIA i ROC**

(EDUARD telefona a CLÀUDIA. CLÀUDIA té l'altaveu posat. Cadascú parla des de sa casa)

EDUARD: hola?

CLÀUDIA: EDUARD, tot bé? Va tot bé amb FELIU?

EDUARD: sí, FELIU està bé, està dins jugant als *pokémons* amb ma mare

CLÀUDIA: a l'ordinador?

EDUARD: no, a la taula de la cuina.

CLÀUDIA: ta mare juga als *pokémons*?

EDUARD: ell l'ha ensenyada.

CLÀUDIA: caram!

EDUARD: *(somriu)* sí...

ROC: *(molest, per darrere)* Pokémons? ja veus, tu, el mèrit...

EDUARD: FELIU em preocupa.

CLÀUDIA: per?

EDUARD: a tu t'ha dit res esta setmana dels animals?

CLÀUDIA: sí, ara està amb això.

EDUARD: ahir li va parlar malament a la cosina.

CLÀUDIA: ací també hi va haver conflicte

ROC: *(per darrere)* falta de *faena*... Jo a la seua edat ja pasturava un ramat de 76 cabres.

EDUARD: ton pare diu res? El sent parlar-te però no sé què diu.

CLÀUDIA: no, tranquil, diu que se'n va a l'hort.

EDUARD: el cas és que crec que FELIU s'ho pren massa a pit, això dels animals.

CLÀUDIA: no és qualsevol cosa, EDUARD. S'adona que té unes idees prou habituals, però que no són massa respectuoses amb els animals. Deu estar en crisi: i està bé que siga així.

ROC: una setmaneta amb mi al bancal, i vories tu...

EDUARD: no sé què dir-te, la veritat. Crec que l'hauríem de protegir.

CLÀUDIA: protegir de què, EDUARD, de la veritat?

EDUARD: Tanta, tanta veritat, de veres que caldrà? Està fent-se dur de portar.

(Pausa)

No sé a escola com serà esta setmana, però a casa ens trau les ungles com els gats.

CLÀUDIA: També podem deixar que continue pensant que els espectacles amb animals, o tenir-los tancats, és una manera sana d'estimar-los.

ROC: *(per darrere, a CLÀUDIA)* Jo, si un gos no em portava els conills quan anava a caçar, el regalava. Els animals estan per a menjar-nos-els o per a servir a les persones, i no a l'inrevés.

EDUARD: sent a ton pare remugar per darrere.

CLÀUDIA: no, no, és la ràdio.

ROC: *(irònic)* sí... les notícies...

(CLÀUDIA li fa gestos a Roc perquè calle)

EDUARD: i no podríem esperar per a quan siga més major per a dir-li estes coses?

CLÀUDIA: a vore si entenc el que proposes: dius que ara siga còmplice de la falta de llibertat d'altres espècies, i esperar a quan cresca per educar-lo en l'amor i el respecte cap als animals?

EDUARD: és molt complicat tot.

CLÀUDIA: sí, és cert, ho és.

ROC: futbolista, l'hauríeu de fer futbolista

EDUARD: de veritat que tens la ràdio posada? Sent una veu per darrere fent ecco.

CLÀUDIA: EDUARD, t'he de deixar, faig tard a ioga.

EDUARD: si, *tranqui*, ja parlarem. Et porte a FELIU demà.

(Pengen)

ROC: me l'hauríeu de deixar unes vacances d'estiu i me l'emportaria a la caseta. Vos el tornaria reformat.

CLÀUDIA: tu podries ajudar, encara que fora una miqueta? *(Ix, enfadada)*

ROC: *(sorprés)* clar, com jo no jugue als pokémons, em toca callar...

Escena 6: Senyo, tu eres vegana?

Espai: Escola (*a la mateixa aula-teatre de l'altre dia*)

Personatges:

FINI, la mestra.

Tota la classe (Júlia, Jenny, Leo, Judit, Pau, Lluna, Maria, Hassan, Gerard, Martí, Emma, Joan, Aina, Sergi, Jonathan, Hao, Bruno, Alba, Carla i FELIU)

(*Entra FINI, la mestra: , la mestra, i tots els xiquets entren darrere*)

FINI, la mestra: vinga, entreu! Segon dia d'esta setmana que perdem quasi tota l'hora pegant voltes per l'escola.

MARTÍ: jo ja he dit al principi de la classe que hauríem d'haver entrat ací directament.

FINI, la mestra: de hui en avant faràs tu la classe, Martí, que veig que ho saps tot.

MARTÍ: tot, tot, no, però...

FINI, la mestra: bé, igual que l'altre dia, ens queden uns pocs minuts. Heu pensat alguna cosa sobre el que vam parlar?

BRUNO: no tenen costum de pensar, *senyo*.

SERGI: i tu sí, boquimoll?

AINA: (*a BRUNO*) *Senyo?* Li has dit *senyo*?

BRUNO: Mmmm, crec que sí...

AINA: estem en primer curs o en sisé?

(*Silenci*)

FINI, la mestra: bé, el cas: recordem els termes del debat.

MARTÍ: zoològics sí o zoològics no.

FINI, la mestra: en realitat, no és tan fàcil ni tan ràpid. Hi ha una qüestió per a la qual els zoos són de molt de valor. A vore qui la sap!

HAO: (*a FELIU*) Vinga, dispara! (*FELIU nega amb el cap*)

LLUNA: tinc tant de fred com l'altre dia.

AINA: (*burlant-se*) una ambulància, per favor, tenim una persona congelada.

FINI, la mestra: Aina, tu tens comentaris per a tots? Esta setmana no pares de repartir. Dis-nos, què penses del que estem parlant?

AINA: a mi m'agrada anar al zoo. Bé, en realitat, em fan igual, els zoos. No m'agrada anar, o sí, no ho sé. Cadascú que faça el que vulga.

FINI, la mestra: ja... però eixe no és el tema. Potser no m'he explicat bé fins ara. Seré més directa: la qüestió és si, com a espècie "superior", tenim el dret de decidir on han de viure un grapat d'animals salvatges.

ALBA: Uns animals que no poden córrer, pujar a tants arbres com necessiten, excavar, nadar quilòmetres i quilòmetres o travessar continents volant com ho farien en la Natura.

FINI, la mestra: veig que ho has comprés, Alba.

JUDIT: ja, però si ens agafem a això, ho qüestionaríem tot: la peixera que té el meu cosí, la tortuga del veïnet de baix de ma casa, el hámster que em van regalar a mi per haver-ho aprovat tot... I encara en dic més: el meu iaio té canaris. I fa un gust de sentir-los cantar!

MARTÍ: (*a Judit*) i a tu t'agradaria ser un regal per a algú? Que et tancaren dins d'una gàbia per a sempre i que et posaren a cantar perquè fa gust de sentir com cantes?

AINA: (*a Martí*) t'assegure que ella està fora de perill: canta fatal.

(*tots riuen, Judit també*)

FINI, la mestra: és ací on arribem al moll del tema.

LLUNA: al moll? Quin moll? Què ha dit?

FINI, la mestra: la pregunta correcta seria: tenim dret de decidir on i com han de viure les espècies que capturem per a un zoo o un aquari?

JONATHAN: a vore... millor a un zoo, que estan protegits, que no en la Natura, on els caçadors furtius acaben extingint-los.

JOAN: això és de veres: vos he parlat del Loro·Parque, de Tenerife?

TOTS: Siiiiííí...

FINI, la mestra: per tant, estem d'acord que un zoo preserva algunes espècies del perill d'extinció. Sí?

JENNY: tinc el cul pla...

MARIA: t'aguantes.

CARLA: tinc fam...

FINI, la mestra: hola?! Sí??

JÚLIA: sí, però... I com guanyen diners per a cuidar les espècies amenaçades? Dels espectacles trauen diners.

GERARD: jo vaig anar amb els meus pares a un lloc de Toledo o de per allí a prop, i hi havia un fum d'àguiles i falcons. Ens van contar que ja no feien el típic espectacle

del falcó menjant-se el ratolinet. Tu pagaves per vore'ls, ells els cuidaven i els tornaven a la Natura, i res més.

EMMA: jo no em menjaria un ratolinet viu ni boja, ni encara que fora una àguila imperial.

PAU: ni jo, quina gonia...

AINA: clar, vos portarien pizza a postes per a vosaltres...

CARLA: tinc fam...

FINI, la mestra: eixa és la diferència: hi ha qui pensa que tenim dret sobre els animals. I hi ha qui pensa que els zoos i els aquaris s'haurien de convertir en centres per a la recuperació d'espècies protegides amb la finalitat de tornar-les a la natura. Al cap i a la fi tenen personal qualificat per a dur-ho a terme

LEO: i quan no es pot perquè han nascut en captivitat?

MARIA: doncs t'aguantes, com fem tots.

FINI, la mestra: Bona pregunta, però jo votaré sempre per viure amb empatia amb la resta d'éssers.

(FELIU , a pesar que està en silenci, cada vegada es mostra més ansiós i nerviós)

BRUNO: senyo, tu eres vegetariana?

AINA: i a tu què t'importa què menja la mestra?

FINI, la mestra: no estem parlant de la meua dieta. Però no, no ho soc: jo menje peix, carn, verdures i fruites. I xocolate, ho dic per si per les festes de Nadal voleu dur-me'n, a banda de torró blanet. Això sí: procure informar-me de les condicions en què viu el peix o la carn que jo menje.

HASSAN: ahhh, mira per on... Doncs eixos animals que et menges tenen drets, no?

AINA: però parlàvem de zoos, o parlàvem de dieta?

JOAN: a ma casa som vegans! Tenim molta més consideració per la vida animal que tots vosaltres!

FELIU: *(enfadat i angoixat, a JOAN)* mira, no sé què dir-te, perquè les lletugues són éssers vius, encara que no tinguen sistema nerviós. L'alvocat que et menges per a esmorzar cada dia ha mort perquè tu pugues alimentar-te!!!

(Silenci tens)

FINI, la mestra: ostres, FELIU ... De no parlar passes a alçar la bandera.

LLUNA: bandera? Quina bandera?

FINI, la mestra: (a FELIU) va tot bé, FELIU ?

HAO: (defensant-lo) jo pense com FELIU.

(Pausa)

I, com que sé el que soleu dir de mi, vos ho aclarisc: a la ciutat xinesa on jo vaig nàixer no ens mengem ni els gossos ni els gats... Però pollastres, com vosaltres, molts.

PAU: estem hui tots un poc nerviosos?

FINI, la mestra: si a partir d'ara, us ho penseu dues vegades abans de demanar als pares un furó o una iguana per a tenir-los tancats en un pis, jo, em donaria per satisfeta.

CARLA: no sé per què, però ja no tinc tanta fam, mira...

(sona el timbre)

Escena 7: Somnis i malsons

Espai figurat: *La ment de FELIU*

Personatges: *FELIU i tota la classe.*

NOTA AL PROFESSORAT: *En esta escena la proposta és multidisciplinar o, almenys, transdepartamental. I totalment voluntària, és clar. Dependrà dels recursos, del temps o de l'energia de l'equip (alumnat i mestres). El professorat de Música i d'Educació Física (per exemple) podrà plantejar un ball modern, més pròxim a la dansa contemporània i no tant a la coreografia "d'animadors o animadores de bàsket".*

La música, al gust del grup.

L'objectiu és crear una performance breu, lliure, de quatre o cinc minuts com a màxim, on el moviment, la música i la interrelació entre l'alumnat que actua elabore una metàfora visual i conceptual que explique sense paraules els dos somnis que atormentaran FELIU durant tota la nit. Aquesta miniescena de moviment i expressió, si es decideix incorporar, involucrarà tot l'alumnat que no està actuant o que considere i senta que ha actuat/parlat poc. Aquesta escena sense paraules precedeixla que tot just comença ara, en què FELIU pujarà corrents a casa de la seua cosina LAIA.

Escena 8: Disculpes des del replanell de l'escala

Espai: *El replanell de l'escala*

Personatges: *FELIU, LAIA i BRUNO.*

(Tot el grup que es movia al voltant de FELIU en la performance del somni, s'aparta d'ell. FELIU va a boca d'escenari, toca el timbre, apareix LAIA).

FELIU: hola...

LAIA: hola.

FELIU: no has baixat hui a esmorzar.

LAIA: és diumenge.

FELIU: els diumenges també baixaves. I ahir dissabte tampoc vas baixar.

(Silenci) Puc entrar?

LAIA: no.

FELIU: estàs enfadada?

LAIA: no.

FELIU: i per què fas cara d'enfadada?

LAIA: *(visiblement enfadada)* esta és la meua cara de sempre.

FELIU: la cara de sempre que estàs enfadada.

LAIA: què vols?

FELIU: puc entrar?

LAIA: no.

FELIU: la tia està?

LAIA: no, ma mare no està. *(Pausa)* Què vols?

FELIU: necessite contar-te un somni.

LAIA: un somni?

FELIU: sí.

LAIA: has pujat dos pisos per a contar-me un somni?

FELIU: en realitat, són dos.

LAIA: l'amo i el gos.

FELIU: què?

LAIA: res, és el retruc que fa mon pare quan algú diu *dos*.

FELIU: també he pujat per a demanar-te disculpes.

LAIA: mira, FELIU, no t'esforces, passe de tu molt.

FELIU: necessite que m'escoltes.

(Silenci)

FELIU: puc entrar?

LAIA: és que estava fent els deures i...

FELIU: m'he pegat tota la nit somniant.

LAIA: ben fet. La ciència diu que tots somniem, i malament, si no ho férem.

FELIU: m'he pegat una "suà" de por.

LAIA: això deu ser pel pernil de l'amanida, o per la culpa.

FELIU: i m'he despertat del segon somni amb un crit que ha espantat la iaia.

LAIA: pobra, com si no en tinguera prou.

FELIU: he somniat primer que un xiquet pel carrer em donava uns auriculars màgics.

(la classe sencera fan d'espectadors en la penombra i en silenci. BRUNO se separa del grup, va cap a FELIU i li dona uns auriculars).

FELIU: se m'acostava i em deia: *amb estos auriculars...*

BRUNO: *(reprén la frase) amb estos auriculars* podràs fer una traducció simultània del que diga qualsevol animal que tingues davant *(li'ls dona i se'n va)*.

LAIA: i en el somni te n'has anat a buscar els salvatges dels teus amics a vore si podies comprendre per fi per què es comporten com a porcs solts.

FELIU: No. Me n'he anat al zoo, i m'he angoixat molt, perquè he pogut escoltar l'opinió de tots i cadascun dels animals que hi ha.

LAIA: i què t'han dit?

FELIU: doncs que tot molt *guai*, però que estan fins els nassos de vore gent passar, de no tenir lloc per a moure's i farts, uns, de passar fred, i uns altres, massa calor.

LAIA: i res més?

FELIU: sí: en el somni he anat a parlar amb els dofins i les orques: els dofins m'han dit que no els molestara, que estaven molt estressats, i que si volia saber més informació que buscara documentals.

LAIA: informar-se és important.

FELIU: però l'orca...

LAIA: què?

FELIU: ai l'orca...

LAIA: què, l'orca què??

FELIU: l'orca ha començat a dir de tot, que res de balena assassina, que ella trobava a faltar la família.

LAIA: tampoc te'n passes.

FELIU: a vore, era el meu somni!

LAIA: això és de veres. I has hagut de somniar-ho per a creure-t'ho, per fi?

FELIU: a vore, ni tu ni jo sabem si estan a disgust de veritat. Era un somni.

LAIA: a tu t'agradaria viure així?

FELIU: no.

LAIA: veus, fi de la història.

FELIU: ui, no no, ara ve l'altre somni.

LAIA: t'he dit que tenia deures, veritat?

FELIU: te'l conte ràpid. El segon somni és el que m'ha fet despertar-me suat i cridant: passejava pel carrer i entrava a un zoo, però era un zoo diferent.

LAIA: diferent.

FELIU: sí, diferent: els cuidadors eren els animals salvatges i, en canvi, eren les persones les que estaven a les gàbies, amb poc de lloc per a moure's.

LAIA: la truita que es pegava la volta.

FELIU: exacte: veia com els humans feien espectacles de coses humanes per a divertir els animals que estaven a les grades. Hi havia una pantera que li tirava trossos de bròquil a mon pare, a ta mare i a la iaia, que estaven dins d'un fossar.

LAIA: caram...

FELIU: sí, i una família de suricats observaven darrere d'un vidre gros uns humans adults que feien activitats senzilles; i comentaven la gràcia que els feia.

LAIA: necessites ajuda urgent, estàs fatal.

FELIU: no. *(Pausa)* Solament necessite que em perdones per parlar-te malament.

(Silenci)

LAIA: Disculpes acceptades, *dofinet*. Alguna cosa més?

FELIU: I una abraçada.

LAIA: ei, no t'emociones, *pirata*. Dilluns de matí ens veiem a l'esmorzar.

Escena 9: *cloenda del debat*

(Tots s'asseuen a la boca -voretta- de l'escenari. Cada alumne/a que s'alça, parla, i es queda dret/a. Ja no són personatge, sinó que parlen com a alumne/actor/actriu que decideix voluntàriament expressar i compartir en nom propi estes -o altres- postures del debat. Es parlen entre ells, no al públic)

ALUMNE/A 1: Quan el 2002 es va inundar el zoo de Praga, van haver de disparar a l'elefant líder de la manada perquè es va posar molt nerviós durant els treballs de rescat.

ALUMNE/A 2: Si traiem els animals del seu hàbitat, som els responsables del seu benestar. Sempre.

ALUMNE/A 3: Un orangutan d'Indonèsia esta acostumat a fumar des que té 5 anys. Els visitants fan cua per a llançar-li cigarrets encesos i vore com se'ls fuma.

ALUMNE/A 4: Sabíeu que durant el segle XIX, es van fer populars en els zoològics europeus les exposicions de tribus humanes que procedien dels països colonitzats? Sobretot, d'Àfrica. Els traficants que caçaven animals salvatges per a exhibir-los en zoos eren els mateixos que capturaven persones: les separaven de les seues famílies per a exhibir-los i que les persones d'Europa o Estats Units conegueren els seus costums. Moltes persones segrestades per a ser mostrades en zoològics humans acabaven morint ben prompte.

ALUMNE/A 5: Sabies que el Tiranosaure Rex va ser l'animal amb la mossegada més forta de la Història? Doncs ara ja ho saps. I no has necessitat veure'l en una gàbia per a aprendre-ho.

ALUMNE/A 6: Un animal privat de la seua llibertat, siga a on siga, no m'educa.

ALUMNE/A 7: De tota manera, els zoos garanteixen la supervivència de moltes espècies amenaçades, com ara el panda gegant.

ALUMNE/A 8: I, en alguns casos meravellosos, com el del cavall Przewalski, permeten que se'l reintrodueixi en la Natura després de 30 anys d'estar extingit en llibertat.

ALUMNE/A 9: Això sí: en una societat tan allunyada del medi natural o rural, un Centre de Recuperació pot ser l'únic lloc on es pugui fer créixer la consciència i la necessitat de conservació de la biodiversitat.

ALUMNE/A 10: l'agost de 2022 una balena beluga va arribar al riu Sena, a 70 km de París, malalta i desorientada. La van intentar salvar, però va rebutjar l'alimentació que li subministraven. Van haver-la de sacrificar per estalviar-li el patiment. L'hàbitat de les belugues és l'Àrtic, eixe oceà que cada vegada es descongela més ràpidament pel canvi climàtic.

(Pausa)

FINI, la mestra: L'única diferència entre els humans i la resta d'animals és la creativitat, la capacitat de desenvolupar-la.

ALUMNE/A 6: usem la creativitat, doncs, per a millorar el Planeta.

(Tots, alçats, avancen cap al públic. Cada alumne es queda congelat en l'actitud de l'animal salvatge que tria. Sona una música ètnica, la que el professorat considere que pot tancar bé l'assaig-espectacle)

(Fosc esperançador)